

Wõta ja loe!

№ 20. — 2. aastakäik.

Uuri oma kaarti.

Astaid tagasi sõitis „Thetis“ nimeline laew Bahemerel, otšides karisid, millist võlbi leidumat petlikkude laenete all.

Kui kapten paremaist püüetest hoolimata ei leidnud seda, otšustas ta loobuda fogu ettewõtteft, seletades, et arwataw kari on tühi paljas uni.

Üks ohwitser laewal oli fiiski-teijel arwamisel ja omal algatusel purjetas sinna ning leidiski lõpuks kari, mida märgiti merikaartidesse. Leid tajuti rikkalikult.

Uudised sellest ulatasid ka eelmainitud kaptenini. Ta ei uskunud fogu leidusesse. Ta oli julge, tark ja praktiline mees, kuid ühtlasi eba-teaduslik, kahtleja ja isemeelne.

„Terwe see jutt on wale,“ seletas ta ja lifas hoopewalt: „Kui ma mitte esimesel juhusel neil wetel sõites ei juhi laewa õnnelikult üle selle paiga, kus karid on kaardile märgitud, siis ei wääri ma mitte merimehe, waid waleliku nime.“

Kaks aastat hiljem sõidutas ta sama laewaga Inglise saadikut Neapoli. Ühel ööl kui tuul wõimsalt puhus ning laened mässfafid läks ta laewa laele, et uurida merikaarti laewa omanifuga. Ükki see näitas kaardile märgitud karisid.

„Mis!“ hüüdis wana merimees. „Nüüd on mul hea wõimalus täita, mida kord lubasin. Olen otšustanud sellest paigast üle sõita, millal wõimalus awaneb ja nüüd just see sünnib!“

Ta läks alla oma kajutisse ja jutustas sündmuse neist karidest, weldes lõpuks. „Wiie minuti pärast oleme sellest paigast üle.“ Oli hetk waikust — siis wõttes uuri kätte ütles ta: „Nüüd on see aeg möödas, oleme üle sõitnud sellest imelikust karist!“

Samal hetkel kostis wägew mürts laewa ninas, siis kole ragin ja laew hakkas wajuma! Suurte pingutustega õnnestus suuremal osal pääseda, kuid mitte kaptenil. Wiimaselt nähti teda weel tumedal laewa terel, kui laened selle matsid.

Ta hukkus, kuid mikspärast? Dal oli ju merikaart, hää merikaart, kuid ta ei uskuud selle hoiatusmärke. Ta ei tahtnud uskuda!

Meilgi on merikaart elumerel purjetamiseks, see on Jumala Sõna. Kui paljud hukkuwad pattudes ja kord igawesti, et nad pole tahtnud uskuda selle hoiatusi, waid arwawad hukatuse olemasolu paljaks wäljamõelduseks ja hirmutuseks. Julgelt lähewad nad hoobeldest edasi oma

uskmatuses, kuni kord näewad filme ees awanawat kohutawat igawikku. Burunenud on siis kõik lootused, petnud on enda teadmised — ümber aga mäsawad kohtu lained ja wabisewa südamega meelt heites peawad wajuma . . .

Muuda kurssi! Usalda Jeesust oma elu tüüriratta juure. Võta oma elu juhtnööriks muutmata Jumala Sõna, siis võid jõuda mööda salakaljudest õnnelikult igawiku rannale.

T o r m i s .

Keset ookeani sai laew wigastuse ja hakkas wett sisse lastma. Kõik pumpamine oli asjatu. Seal ütleb kapten :

„Leidub ainult üks abinõu päästmiseks — keegi peab usaldama panna oma elu kaalule ja finni toppima augu. Kes usaldab ?“

Üks mees astub esile ja ütleb : „Tahan proowida !“ Ta sukeldas laewa põhja. Laewas oli kolm auku. Ta pani finni esimese, teise ja lõpuks ka kolmandama. Seal lõppeski ta jõud. Pumpad hakkasid jälle töötama, wesi wähenes ja kapten ütles : „Oleme päästetud, kuid otsigem päästja üles.“ Tullles alla, nägid nad mehe laipa ujuwat weepinnal — ta oli surnud. Ta toodi üles ja balsameeriti. Kui laew oli jõudnud kohale püstitatakse nad talle mälestusjamba, millele oli kirjutatud : „Selle mehe surma läbi on meil elu.“ Samuti oli kivil raiutud kõikide nende nimed, keda ta oli päästnud. Nii austasid nad selle mehe mälestust, kellele nad wõlgnesid tänu oma elu eest.

Kuidas austame meie teda, kes armastusest meie wastu astus kõige sügawama häbi ja surma sisse, et päästa meie hingi ja wõita meile igawest elu ?

„Raikille“

Õnnelik kaitse.

Dubliinis elaw hallpäine jutlustaja räägib järgmisest läbielamisest: Mõningate aastate eest reisis maal, kuulsin rewolwri pauku päris oma ligidal. Tundsin tänulikust, et sain warjatud õnnetusest. Kiirustasin edasi ja saabusin õnnelikult koju. Mul oli wiisiks aina kanda kaasas põuetaskus wäikest taskupiiblit. Kui selle tollel õhtul awasin, siis mõelge, kuidas imestusin, leides selle lehtede wahelt rewolwri kuuli. See oli tunginud Johannese ewangeeliumini ja peatuma jäänud järgmise salmi kohal 17. peatükis : „Püha Isa, hoiu neid oma nimes, keda sa mulle oled annud.“

Piibel päästis surma suust selle mehe. Kuid igawese surma suust on ta weel palju rohkem, lugematuid hulka pidanud juhatahes neid elu juure. Ta on kibiks neile, kes ta juure tulewad ja warjab meid langemast pattu ning madalasse ellu, kui teeme ta nõuannete järel. Selles on elusõna.

Ainult seitse päewa!

Ükskuni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

19

„Härra Hardy,“ ütles Jakob, „Teid waevab midagi. Ma soovin, et võiksin —“
 „Tänan, ei, Teie ei või aidata — wäljaarwatud —“ härra Hardy naeratas,
 „wäljaarwatud, Te teete terwele pahameelele lõpu.“

„Aga meie wahel ei ole pahameelt, härra Hardy,“ ütles Jakob wiisakalt,
 „armastame üksteist, oleme kaua üksteist armastanud, me ei ole enam lapfed; mul
 on wõimalik ta eest hoolitseda. Kas Te ei tahaks meile oma nõusolekut anda?“

Jakob rääkis väga tõsiselt. Ta hakkas lootma, et uhte mees võiks oma
 armamise muuta ja veel täita ta südame soowi.

Waikides jatkati teetonda. Ükki küsis härra Hardy: „Jakob, kas Te joote?“ —
 „Ei, härra Hardy.“

„Kas mängite?“

„Te unustate mu ema, härra Hardy.“

Proua Roytoni noorem wend oli mängimisega kaotanud oma waranduse.
 Ühel õhtul ta oli tulnud õe juurde, ja kui see keeldus talle raha andmast, ähwar-
 danud wend tappa õde. Jakob oli veel saanud wahela, pannes kaalule omagi elu.
 Proua Roytonile oli see aga niimõrd mõjunud, et ta sest ajast jäi haiglaseks. Nii
 nägi Jakob oma ema näol sest päewast hirmsa mängukire tagajärge, ja ta põlgas
 seda pahet, mis pani unustama igajugused armastusejõudmed.

Härra Hardy teadis juba lugu ja ütles: „Andestage, Jakob, ma ei mõelnud
 sellele.“ — Siis küsis ta edasi: „Kas olete kristlane? Ma mõtlen, kas usute Jumala
 ilmumist Kristuses Jeesuses ja püüate elada tema sõna järele? Kas elate igapäew
 nii, nagu olete see päew wiimane Teie elus?“

Jakob ehmus. Oli härra Hardy mõistuse kaotanud? Ei iial enne polnud ta
 rääkinud selliselt, ega wõinud Jakobile warem mõttesegi tulla, et härra Hardy võiks
 puudutada ta usulist seisu. Ent ta taipas muutust härra Hardy, ja sellepärast
 awalda juba selle sõnad talle sügawat mõju. Ta oli nagu sajad noored, kaine, töötas,
 forralik, kuid usule wõõras. „Olen ma kristlane?“ küsis ta endalt. „Ei,“ ta ei
 wõinud öelda, et oles. Weel iial enne polnud ta selliselt seisnud sama küsimuse
 ees, sellepärast ta wastas: „Ei, ma ei usu, et olen seda, mis mõistetakse kristlase
 all. Elada igapäew nii, nagu olete see wiimane päew elus, usute, et on wõimalik
 nii, härra Hardy?“

Härra Hardy ei wastanud, mõtteis jättas ta oma teed. Nad jõudsid murgale,
 kus nad pidid minema lahtu, ja seisatasid wiivuks.

„Tahaksin Teiega veel rääkida,“ ütles Härra Hardy. „Täna on teiispäew;
 ütleme homme õhtul. Tahaksin ka teie isa näha ja —“ härra Hardy peatus; ta
 soowiks talt paluda andeks, waikis aga milgi põhjusel.

Jakob hüüdis weel: „Siis te ei keela oma nõusolekut? Ega te ei unusta
 oma noorust, kuidas Te ise rajasite oma maja?“

Härra Hardy ei wastanud, jaatis aga nooremehe poole pilgu, mida see ei
 unustanud, surus ta läti ja läks ruttu oma teed. Jakob waatas talle järele ja läks
 siis rõõmsa lootusega oma töö juurde.

Midagi aga jälgis teda foku päewa; ta ei juutnud wabameda härra Hardy
 küsimusest: „Kas olete kristlane?“ Negi õhtul kodus ei jättnud see teda rahule.

Robert Hardy saabus büroosse just samal hetkel, mil tööjuhataja Burns
 wäljus kõrwalustest ja astus õue. Direktor järgnes talle töötuppa ja nägi teda
 tõnelawat norralase Hermaniga, kes töötas poleerimismasinal. Siis läks Burns
 teise töölise juurde. See oli wäike närwiline mees, parajasti puurimas auku raud-
 plaadidse.

Härra Hardy koputas Burnsi õlale. „Noh, Burns, kuidas läheb töö täna
 hommikul?“

„Mehed nurisewad, et neil pole püha nagu Scoville töötoja meestel.“

„Aga me ei või ju terwet tööd katkestada, ütles härra Hardy, „inimesed
 on mõistmatud.“

„Ma kardau, et tuleb rahutuüi; tunnen juba midagi õhus,“ laulus Burns.
 Härra Hardy ei wastanud, ainult waatas ringi. Tolles suures ruumis töötas umbes paarjada meest. Ei waihinud hetkefski masinate müra, fettide ragin ja rullikute meeremine. Raudtee waim näis elama siin. Masinad töötasid, kui elatsid nad ja asteldatsid raua ja terase kallal, kui oleks see sawi. (Järgneb.)

„See jõurikkale elule“ Stanley Jonesi järel. Wõrratu selgejooneline juhatus jõurikka elu omamiseksi. Hind 10 senti.

„Põrgu“ Dr. Torrey põnew kirjeldus põrgust. Aratussiisuline. Hind 15 senti. Tellida toimetajalt.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lija 30.

On sul julgust walitseda Surma, elu asemel? On sul julgust wastu panna, Oma armsa Jeesusel'? On sul julgust selga pöördä, Õndja taewariigile, Hukatuse poole minna, Igawese walusse?

On sul julgust weel maailmast Oma! õnne otsida, Kui ja mitu kord ju näinud, Et see pea wõib kaduda? Rikkusel on kätmed tiivad, Rõõmu õied närtsiwad, Kui üks laast ja sinna tänna Elumerel aetud saad. —

Wiisil: Oh anna tuhat keelt. P. 141.

Kas jätab teda ukse taha, Kes sinu eest on surma läin'd, Kes igatses sind õndsaks teha Ja kaugelt sinu järel käin'd? Oh awa talle hinge uft Ja wõta wastu õnnistust!

Oh wõta sõna südamesse, Sest nüüd on õnnistuse päew Ja waju Päästja armu sisse, Seal kaob kõik su hinge waew; Ta rinna ääres on weel maad, Seal waimus kosutatud saad.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Wii mind kõrge kalju peale, Kuhu waenlane ei saa, Wii mind kindla kantsi sisse, Mis jääb seisma lõpmata.

Roor: Selle kõrge kalju peale, Rajan oma õnnistust, Ta on wanast ajast seisnud Ja jääb seisma igawest'.

Kui ka selle kalju wastu Lained hirmsast' peksawad Ei ma fiiski tunne hirmu, Sinna jälle wajuwad.

Oh mis rõõmu kalju annab Minu hingel' alati; Tema rüpeft jookseb wälja Rahu, wäge rohkesti.

Iga päew see kõrge kalju Lootusega täidab mind, Sellest tõuseb taewa poole Järgest süda, waim ja hing.

Üksnes selles kõrges kaljus On mu elu, õnnistus; Kui kõik ilma wara lõpeb Ta mu jäädaw warandus.

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmus 2 X tuus. Wastab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni heaks, tellimisi ja taastööd saata toimetaja aadressil — P. Sink Päitele 5—7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti ja Wälism. Piiblieltsist, Lai 12, Tallinn; seelsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piiblioü.